

Sjælland eller Fyn, eller hvor de nu ville hen. Der viser sig heri en Rundhaandethed, som er højt paafaldende, naar man ser hen til, at den højtærede Minister stadig modtætter sig at give Medlemmerne af den lovgivende Forsamling en lignende Bequinstigelse — ja Ordet lignende passer ikke her — for vi forlange ikke Frikort for andre end os selv, og ikke tillige for vore Husfruer eller Børn — det vilde være alt for ubeskedent, skønt det vilde harmonere godt med, hvad jeg her har fremdraget som Skik og Brug for Tiden. Jeg ser ogsaa, at Amtmændene have Frikort, ikke blot inden for deres Distrikt, inden for deres Amt, paa deres Embedsmyndighedsomraade, men ogsaa paa samtlige danske Statsbaner. Men det allermærkeligste er dog, at Stiftelser som „Dionisjessiftelsen“ have faaet Frikort — ja ikke blot det, men „Foreningen til Børn for unge enlige Kvinder“ har Frikort, „den gensidige Hjelpeforening for kvindelige Haandarbejdere“, „Samfundet, som antager sig vansføre Børn“, „Foreningen for forvildede unge Paaers Frelse“, ja selv „Børnehjemmet paa Bodrovsvej“ have Frikort. Jeg synes virkelig, at den ærede Minister og hele Centraladministrationen have vist sig saa kulante og flotte, naar de have givet Frikort i saadan Udstrækning til Institutioner, som have saa lidt at bestille med Statsbanedriften, som disse Foreninger have, at jeg mener, at det ikke var ubilligt, at Rigsdagens Medlemmer blive stillede saaledes, at der kan tilstaa dem Frikort paa samtlige Statsbaner Aaret rundt, saa længe de beklæde deres Stilling som Rigsdagsmedlemmer. Jeg har ment at burde nævne dette og er opfordret dertil af flere af Finansudvalgets Medlemmer, som have forhandlet med den ærede Minister uden at komme videre; jeg tror, at det hører ret godt hjemme her og vil henstille til den ærede Minister at tage dette Spørgsmaal op til nærmere Overvejelse endnu en Gang; i ethvert Fald mener jeg, at denne Forbring, som Udvalget har stillet, er ret billig.

Jeg skal slutte med at sige om Flertallets Indstillinger, at det er en Selvfølge, at Flertallet ikke betragter det, der her foreligger, som et Ultimatum; vi betragte det som et ganske udmærket Forhandlingsgrundlag, som vi ogsaa ønske at høre det andet Ting's Mening om; vi ønske en gennemført Behandling i begge Ting og vente ogsaa med velvillig Bistand af den højtærede Minister, skønt han i Dag synes at være mere barst end nødvendigt, dog tilsidst at komme til en heldig Løsning af dette store og vigtige Forhold; og jeg for mit Bed-

kommende ønsker og haaber, at denne Sag maa gaa alle Stadier igennem og maa føres, om saa skal være, til Kælesudvalg, for at det kan lykkes om muligt at komme til en Forstaelse om dette for Staten og for de mange Personer, der ere ansatte ved Statsbanedriften, saa særdeles vigtige Forhold. Jeg tillader mig derfor ved denne Motivering at anbefale Flertallets Indstilling, idet jeg i øvrigt henholder mig til den ærede Ordførers Motivering.

Ordføreren (M. Andersen [Listed Amts 3de Valgkreds]): Jeg haaber, at jeg ikke i Dag skal trætte det høje Ting med en alt for lang Tale; men efter at have hørt den højtærede Minister finder jeg det nødvendigt at tage til Gemæle mod enkelte af den højtærede Ministers Paataende. Det forekommer mig, at den højtærede Minister begyndte at tage lidt mere heftigt paa mig, end den foreliggende Sag gav Grund til.

Den højtærede Minister begyndte med at omtale, hvorfor Flertallet har ønsket at faa hele Lønningreglementet taget op i Løben, og udtalte, at Grunden var ikke den, at man vilde gøre noget nyttigt for de underordnede Funktionærer, men Grunden var den, at man vilde skaffe Rigsdagen en tilsvarende højere Indflydelse. Ja, det var jo ganske berettiget fra Folketingets Standpunkt, om man gjorde en saadan Betragtning gældende og lod den være afgørende, og det er den højtærede Minister vist heller ikke i Princippet uenig med Folketinget. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at den højtærede Minister kan jo ikke være sikker paa, hvad Grunden har været til Udvalgsflertallets Handlemaade, og jeg vil tillade mig at tilføje, at det er ikke ganske rigtigt, naar den højtærede Minister i mine Udtalelser om denne Sag har villet se en Mistillid til Administrationen, en Mistillid til Regeringen eller til den højtærede Minister, heller ikke har jeg villet gøre mig til Tolk for en saadan Mistillid, som skulde være opstaaet hos den underordnede Del af Funktionærerne. Det er ikke Tilfældet, og det vil den højtærede Minister se, naar han læser, hvad jeg har sagt. Jeg har sagt bl. a. — det er blot nogle faa Linier (Tidenden Sp. 2433): „Jeg vil ikke sige, at der var stet disse Funktionærer nogen Skade, hvis man havde gjort det“ — nemlig hvis man vilde have foreslaaet, at Lønningerne for de øverste 3—400 Personer skulde fastslaaes og havde ladet de andre staa uden en saadan fastslaaet Løn — „det har ikke været Flertallets Mening at ville pointere dette — men der er noget for den menige Mand betryggende i, naar han for saa